

מעצבן הציבור

"..מזל טוב ! .." הודיעה לי רעייתי בקול חגיגי ומבשר טובות - "...הצלחת לעצבן חצי קיבוץ..". "חצי קיבוץ..?" שאלתי בקול מבוהל, ונזכרתי, שבאמת הרעשתי בצהריים עם האופנוע כשחשתי לחבר שכונה לאינטרנט אחרי שנותקה. "...באמת שלא התכוונתי להעיר אף אחד..". התחלתי להתנצל, אבל אז ראיתי את המבט ההוא שלה שתמיד מבהיר לי שאני בכלל לא בכיוון. "על זה דווקא מודים לך, אבל אני מתכוונת לפוסט האחרון שלך..". "את צודקת" הודיתי מייד כמו תמיד, ושאלתי את עצמי, בשקט, למה באמת אני מחריד דוברים מרובים ומעורר אנשים משנצם. תרתי משמע.

השיח שהתעורר [בתגובות](#) לפוסט '[מלחמת אזרחים](#)' לימד אותי שאנשים ממש פוחדים שעוד רגע תוצנח פה דיקטטורה, שייכפו עליהם להניח תפילין, ושהבנות שלהן כשפחות תימכרנה. אין ראייה אחת המעידה שזה מה שעומד על הפרק, אבל המלחמה שמנהלת התקשורת כנגד השכל הישר דווקא מצליחה. גם [פוסט אחר](#), שהציע אחדות וחיבור שפורסם בקהילנט שלנו – גרר עימותים ותגובות, שאחת מהן אף הציעה לי 'לשתות כוס מים' ולעבור הלאה, למרות שבתגובה קודמת, אותו מציע הודיע לכולם שהדם שלו רותח. מוזר.

"..חצי קיבוץ כועס עליך כי אתה לא תומך במחאה ורואים בך אויב הדמוקרטיה..". המשיכה רעייתי. "מה חשבת לעצמך..?" התפתלתי כתולעת על קרס וחילצתי תגובה מאולתרת "טוב, נו, חצי קיבוץ נגד – אבל חצי בעד" צהלתי "את לימדת אותי לראות תמיד את החצי המלא – זוכרת..?" ולרגע היה נדמה לי שנחלצתי מצרה. "לא סופרים את מי שבעד ושומעים רק את מי שנגד" גדעה באבחה את מצהלותיי. צודקת. כמו תמיד.

גם אנשים שהם באמת מלח הארץ, כמו מחותני [אלכס דויד](#), מרגישים חובה לצאת להפגנות. [אלכס התראיין](#) לפודקאסט 'עם אחד' של חתני – אלון מיכאל – וסיפר את סיפור נערותו בכפר סבא, שירותו בסיירת מטכ"ל, את סיפור [הפריצה לביה"ס במעלות](#), על [הפיגוע מיקוח במלון סבוי](#) בתל אביב, על חלקו [במבצע אנטבה](#) לצד יוני נתניהו במרצדס השחורה, וגם על תחושתו 'שעוד רגע והלכה המדינה' וגם שזו 'מלחמת העצמאות השנייה'. יש לי אך כבוד למשפחת כלתי, סבה מצד אמה, [ביני תלם](#), פיקד על חיל הים, ואביה אלכס - הוא גיבור אמיתי. אבל לבושותי, אזני החבולות לא מצליחות להדהד את תופי הקרב בעצמה מדרבנות, ואני לא מצליח להיכנס למוד קרבי. אני מתעקש לנכש את הפחדים ולברר את העובדות. איך אמרה רעייתי ובצדק – מעצבן 😊. וכאילו בהזמנה, גיסי האהוב עלי מאוד – יצר קשר כדי לשפוך עלי אש וגופרית. את השיחה קיימנו באפליקציית סיגנל, [אני לא משתמש בווטסאפ](#), והיא נמשכה לאורך כמה ימים. זו שיחה ארוכה, אבל להערכתי יש בה עניין לציבור, ויש בה מענה. מה הם הפחדים ועל מה המחאה, מהי דמוקרטיה 'מהותית', ועל מה ולמה רפורמה משפטית. תוך כדי השיחה שלחנו זה לזה לינקים – כולם נשמרו בה וכולם מומלצים. כאמור, למרות שיש פה ושם טונים צורמים, זו שיחה ולא ויכוח ואין מנצחים או מפסידים. וכמו בכל דיון לשתי הדעות יש ערך ומקום. אז הנה זה – ['שיחות עם נפתלי'](#) - מומלץ בחום.

ומשהו קטן לסיום –

מחלוקת היא מסורת יהודית ידועה שהחידוד והחכמה היהודית נבנו ממנה. אבל 'חייבים להתקדם' ויש לקבוע הלכה. בתלמוד מצאנו את הטקסט הבא: "שלוש שנים נחלקו בית שמאי ובית הלל. הללו אומרים הלכה כמותנינו, והללו אומרים הלכה כמותינו. יצאה בת קול ואמרה: אלו ואלו דברי אלוקים חיים הן, והלכה כבית הלל. וכי מאחר שאלו ואלו דברי אלוקים חיים - מפני מה זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן? מפני שנחמין ועלובין היו, ושונין דבריהן ודברי בית שמאי. ולא עוד, אלא שמקדימין דברי בית שמאי לדבריהן". במילים אחרות - חייבים לדבר ולחבר ואולי גם נזכה לבת קול...

ובבניין הארץ ננוחם –

דן חנוך.